

Arrest

nr. 274 716 van 28 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
                      2. X

in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen

X

X

                      3. X
                      4. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 19 november 2021 en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers op 23 juni 2020 hadden ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2020 werd ingediend door :

M.G., L.E. [...]

+ zijn partner en hun twee kinderen

G.M.D. [...]

M.G.T.E. [...]

M.G.M.E. [...]

+ zijn moeder G.M.A.M. [...]

+ zijn zus M.G.J. [...]

nationaliteit: Colombia

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer M.G.L.E. en mevrouw M.G.J. vroegen op 22.06.2018 asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 23.06.2020 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Mevrouw G.M.A.M. en mevrouw G.M.D. vroegen op 08.08.2019 asiel aan in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan beiden. Betrokkenen gingen tegen deze beslissingen niet in beroep bij de RVV. De duur van de asielprocedures – namelijk 2 jaar voor de asielprocedure van de heer M.G.L.E. en mevrouw M.G.J. en iets meer dan 1 jaar en 3 maanden voor de asielprocedure van mevrouw G.M.A.M. en mevrouw G.M.D. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Bovendien wisten betrokkenen dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures.

Betrokkenen verwijzen naar het Ministerieel Besluit van 18.03.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Colombiaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst.

Betrokkenen halen nog aan dat M.G.T.E., hun (klein)zoon/neef in België naar school gaat. Ten bewijze hiervan leggen ze een schoolattest voor waarop staat dat het kind tijdens het schooljaar 2019 – 2020 in België naar school ging. We merken op dat het kind slechts leerplichtig is sinds 01.09.2021. Er wordt

echter geen schoolattest voorgelegd dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Betrokkenen tonen dus niet aan dat het kind zijn leerplicht hier effectief opstartte. Uit het voorgelegde attest blijkt enkel dat het kind kleuteronderwijs volgde gedurende één schooljaar. Bovendien, zelfs indien het kind zijn leerplicht hier toch opgestart zou hebben, kan dit toch niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat de heer M.G.L.E. en mevrouw M.G.J. tewerkgesteld waren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 23.06.2020 is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen in België een aanzienlijk sociaal netwerk hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die een terugkeer naar hun land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen verwijzen nog naar de uitzonderlijk slechte situatie en het uitzonderlijk gewelddadig karakter van de situatie in de stad Cali. Echter, voor wat betreft de situatie in Cali voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens hun asielprocedure in het kader van de vraag tot subsidiaire bescherming werd onderzocht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet noodzakelijkerwijze dienen terug te keren naar Cali. Er wordt aan betrokkenen enkel gevraagd om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade in hun land van herkomst. Deze Belgische ambassade is gelegen in Bogota. Betrokkenen tonen niet aan dat zij niet tijdelijk in Bogota zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

De overige aangehaalde elementen van integratie (dat betrokkenen respectievelijk sinds 2017, 2018 en 2019 in België verblijven, dat zij Franse les volgen en dat zij werkwilbig zijn) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. ”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker en zijn jongste kind een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Ze luidt als volgt:

“De heer:

Naam, Voornaam: M.G., L.E.

[...]

Nationaliteit: Colombia

+ het kind M.G.M.E.,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 22.06.2018, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus hem op 23.06.2020 werd geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden."

1.3. Met de derde bestreden beslissing wordt aan vierde verzoekster M.G.J. een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op dezelfde grond.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing die de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart. Het middel is *"genomen uit de schending van: de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivatie van de bestuurshandelingen; artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Het wordt uiteengezet als volgt:

"Met betrekking tot het argument van de coronapandemie, stelt de bestreden beslissing het volgende:

Betrokkenen verwijzen naar het Ministerieel Besluit van 18.03.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-'19 te beperken, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021).

Eerste onderdeel

Artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

"Eenieder heeft recht op toegang tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden. Bij de vaststelling en uitvoering van het beleid en de maatregelen van de Unie wordt een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid gewaarborgd. "

Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, maakt onderdeel uit van het beleid en de maatregelen van de Unie. Bij de uitvoering ervan, moeten de lidstaten dus een "hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid" waarborgen.

Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. In de toepassing hiervan moet de verweerder artikel 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op gezondheid garandeert, respecteren. De bevelen om het grondgebied te verlaten vormen een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, lid 4 van dezelfde richtlijn. Ook bij de toepassing van dit artikel moet de tegenpartij bijgevolg artikel 35 van het Handvest in overweging nemen. Dit is niet gebeurd.

Het antwoord geformuleerd in de eerste bestreden beslissing, namelijk dat de verplaatsing een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen, biedt geen antwoord op de aanvraag van de verzoekers. De bestreden beslissing verklaart niet waarom het, in de huidige context van een pandemie, niet op zijn minst bijzonder moeilijk zou zijn voor de verzoekers om zich te moeten verplaatsen naar Colombia voor de loutere invulling van een formele voorwaarde.

Door dit gebrekkige antwoord schendt de bestreden beslissing de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, alsook de zorgvuldigheidsplicht. Vermits de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissingen niet aangeeft artikel 35 van het Handvest in overweging te hebben genomen in de context van de pandemie, schenden de beslissingen bovendien ook het EU-grondrecht op gezondheidszorg en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel

Daarnaast stelt de eerste bestreden beslissing het volgende met betrekking tot de moeilijkheden veroorzaakt door Covid-19:

Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Colombiaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben onternomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst.

De eerste zin impliceert dat de verzoekers hadden moeten aantonen dat een terugkeer onmogelijk was. Deze impliciete vereiste is een schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Buitengewone omstandigheden zijn per slot van rekening niet alleen de omstandigheden die een terugkeer onmogelijk maken, maar ook de omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken.

In zijn arrest nr. 88.076 van 20.06.2000 heeft de Raad van State immers het volgende principe vastgelegd:

« les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinea 3, de la loi du 15 décembre 1930 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée. » (aanduidingen van de verzoekers)

Uw Raad heeft dit principe recent bevestigd met betrekking tot formele voorwaarden in arrest nr. 260.392 van 09.09.2021:

« Sont ainsi des circonstances exceptionnelles au sens de cet article 9bis, toutes circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour. » (aanduidingen van de verzoekers)

Op het moment van de aanvraag was het voor de verzoekers onmogelijk om zich naar Colombia te begeven aangezien er gewoonweg geen vluchten waren.

Hoewel ondertussen de reis niet geheel onmogelijk is, blijft het vandaag wel bijzonder moeilijk om naar Colombia terug te keren. Het is zeker zo dat de verzoekers hygiënemaatregelen kunnen respecteren, maar zelfs bij een volledige naleving van deze maatregelen brengen reizen inherent een blootstelling aan een hoger besmettingsrisico met zich mee. Dit geldt des te meer voor vliegvluchten, aangezien passagiers en boord personeel voor meerdere uren in een gesloten cabine vastzitten. Dit is een optimale omstandigheid voor het virus om zich te verspreiden. Zelfs indien de verzoekers zich perfect aan de hygiënevoorschriften houden, is hun goede gezondheid tijdens de reis afhankelijk van het gedrag van hun medepassagiers.

Een enkele verwijzing door de verweerder naar de geldende hygiënemaatregelen toont met andere woorden niet aan dat de reis voor de verzoekers niet bijzonder moeilijk blijft.

De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden”

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers beroepen zich in hun eerste middel op de coronapandemie die het voor hen bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar Colombia om aldaar de aanvraag in te dienen.

De bestreden beslissing zegt hierover het volgende:

“Betrokkenen verwijzen naar het Ministerieel Besluit van 18.03.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, waarbij alle niet essentiële reizen vanuit België worden verboden. Dit Ministerieel Besluit met inbegrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen eveneens niet aan dat zij als Colombiaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst.

Verzoekers menen dat deze motivering geen antwoord biedt op hun aanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag het volgende hadden aangevoerd inzake de pandemie:

“Op 18.3.2020 hebben de Belgische autoriteiten het Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, aangenomen, waarvan artikel 7 thans als volgt luidt:

“Art. 7 Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

In afwijking van het eerste lid en onverminderd artikel 5bis :

- is het toegelaten om familieleden die wonen in buurlanden te bezoeken, evenals om te winkelen in een buurland;*
- is het vanaf 75 juni 2020 toegelaten om te reizen naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;*
- is het vanaf 1 juli 2020 toegelaten om zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen.”*

In de huidige omstandigheden, en zolang de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 dit vereist, is het voor verzoekers niet mogelijk om België te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat dit een geval van overmacht is:

“Onderdanen van derde landen die België om redenen van overmacht niet kunnen verlaten

De Dienst Vreemdelingenzaken herinnert aan het feit dat een onderdaan van een derde land die België om redenen van overmacht (quarantaine, annulering van een vlucht, sluiting van een grens, enz.) niet kan verlaten een machtiging om zijn verblijf te verlengen kan aanvragen.

Om de verplaatsingen en de contacten te beperken kan deze aanvraag per mail aan het gemeentebestuur van de verblijfplaats gericht worden.”

Deze buitengewone omstandigheden rechtvaardigen het indienen van deze aanvraag op het Belgisch grondgebied.

Dit blijft het geval zolang de Belgische, Europese en Colombiaanse autoriteiten oproepen tot voorzichtigheid wat reizen betreft, in het kader van de coronavirus-pandemie. Een verplaatsing voor het indienen van een verblijfsaanvraag, die evengoed ter plaatse kan ingediend worden, zou ofwel onmogelijk ofwel onredelijk zijn, gelet op de ernst van deze pandemie.”

Verzoekers hadden in hun aanvraag gewezen op het Ministerieel Besluit van 18 maart 2020 en benadrukt dat hierdoor niet-essentiële reizen onmogelijk werden gemaakt. Verder hadden zij gesteld dat zij zich in een situatie van overmacht bevonden. De verwerende partij heeft hierop geantwoord dat “*dit Ministerieel Besluit met inbegrip van het reisverbod [...] ondertussen [is] opgeheven en [...] dus niet meer van toepassing [is]*” én “*dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven*”.

Met de niet door objectieve stukken onderbouwde stelling in het verzoekschrift dat “*op het moment van de aanvraag [...] het voor verzoekers onmogelijk [was] om zich naar Colombia te begeven aangezien er gewoonweg geen vluchten waren*” en de reis ondertussen “*niet geheel onmogelijk*” is maar wel nog “*bijzonder moeilijk*” doen verzoekers geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet hebben aangetoond dat zij vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Colombia terug te keren enerzijds, en evenmin aan het motief dat zij niet aantonen dat zij tijdens hun reis en tijdens het verblijf in Colombia de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren. Waar zij erop wijzen dat een vliegreis een besmettingsrisico inhoudt, en dat hierdoor niet van hen zou kunnen verwacht dat zij terugkeren naar Colombia om aldaar de aanvraag in te dienen, kunnen zij niet worden bijgetreden. De Raad herinnert eraan dat de Covid 19-crisis een pandemie betreft en aldus de hele wereld heeft geraakt, waardoor overal ter wereld een risico op besmetting bestaat. Elk contact met andere personen houdt een risico op besmetting in, eender waar ter wereld en dus ook in België. Net daarom worden hygiënemaatregelen gehanteerd om het risico op besmetting te minimaliseren. Net zoals dat het geval is voor verplaatsingen in België en contact met andere personen in dit land dienen verzoekers ook voor hun verplaatsing naar Colombia en hun verblijf aldaar de nodige hygiënemaatregelen in acht te nemen om de kans op besmetting te minimaliseren. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij tijdens de vlucht of in Colombia zelf een grotere kans lopen besmet te geraken dan in België indien zij de nodige hygiënemaatregelen hanteren.

Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd in hun kritiek als zou de verwerende partij met de motivering dat “*Betrokkenen [...] eveneens niet aan[tonen] dat zij als Colombiaanse onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen*” vereisen dat om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, moet worden aangetoond dat een terugkeer

onmogelijk is. Het komt aan verzoekers toe om te bewijzen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden waardoor een terugkeer naar het herkomstland bijzonder moeilijk of onmogelijk is. In de mate dat verzoekers verwachten van de verwerende partij dat zij moet motiveren waarom een reis naar Colombia gedurende de huidige coronapandemie niet bijzonder moeilijk zou zijn, draaien verzoekers de bewijslast om.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij heeft geantwoord op de argumenten die verzoekers hadden aangevoerd en dat niet is aangetoond dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn. Overigens, in de mate dat verzoekers zich beroepen op de schending van hun recht op gezondheidszorg, gewaarborgd door artikel 35 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat toepasselijk zou zijn aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 6.4 van richtlijn 2008/115 (hierna: de Terugkeerrichtlijn) kunnen zij niet worden gevolgd. De procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft een louter nationale procedure en kan op geen enkele wijze worden beschouwd als een omzetting van artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn (zie: RvS 23 januari 2020, nr. 13.637 (c)). Artikel 35 van het Handvest vindt bijgevolg geen toepassing en verzoekers kunnen er zich niet op beroepen. Wat er ook van zij: verzoekers betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het waarborgen van een *“hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid”* maar zij maken met hun theoretisch betoog dienaangaande niet aannemelijk dat het oordeel van de verwerende partij dat zij niet aantonen *“dat zij tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst”* kennelijk onredelijk is of in strijd met enige hogere rechtsnorm. In de mate dat verzoekers de schending van artikel 35 van het Handvest inroepen met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten, kan gelet op het voorgaande worden volstaan met de vaststelling dat een dergelijke schending niet aannemelijk is gemaakt.

Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of onwettig heeft geoordeeld of de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is *“genomen uit de schending van: de artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Met betrekking tot de situatie in Cali, stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkenen verwijzen nog naar de uitzonderlijk slechte situatie en het uitzonderlijk gewelddadig karakter van de situatie in de stad Cali. Echter, voor wat betreft de situatie in Cali voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens hun asielprocedure in het kader van de vraag tot subsidiaire bescherming werd [sic] onderzocht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat ónmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. ”

Op dit punt is de bestreden beslissing vatbaar voor twee interpretaties.

Eerste onderdeel

Eenzijds lijkt de bestreden beslissing te willen verwijzen naar het verbod uit artikel 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 om als buitengewone omstandigheid elementen in te roepen die aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag en die verworpen werden door de asieldiensten.

De asieldiensten hebben de kritieke veiligheidssituatie in Cali echter nooit in twijfel getrokken. Zij hebben enkel geoordeeld dat de situatie niet ernstig genoeg was om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Indien de bestreden beslissing de argumenten van de verzoekers gelijkstelt aan elementen bedoeld in artikel 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, is de motivatie feitelijk verkeerd. Dit komt neer op een schending van artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

Anderzijds lijkt de bestreden beslissing de argumenten van de verzoekers gelijk te stellen aan de voorwaarden voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming.

In dit geval verengt de bestreden beslissing het begrip "buitengewone omstandigheden" van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, door deze gelijk te stellen aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980. De afwijzing van een asielaanvraag vormt geen weerlegging van de stelling dat de veiligheidssituatie in Colombia een terugkeer bijzonder moeilijk maakt.

Voor deze conclusie verwijzen de verzoekers naar het arrest van Uw Raad met nr. 233.894 van 13.09.2019:

"Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij van de verzoekende partij, opdat zij zou aantonen dat er in deze sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, verwacht dat zij aantoont dat haar "leven in gevaar zou zijn", de verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op een risico op marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen, of met andere woorden artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst verder ook naar artikel 4S/4 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een reëel risico op ernstige schade in het kader van de behandeling van een asielaanvraag. De verwerende partij heeft het verder nog over de beoordeling van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de afwezigheid van een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geeld in het kader van een gewapend conflict. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat deze beoordeling van de verwerende partij van de notie 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, veel te beperkend is. Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het is duidelijk dat er, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, er ook nog vele andere omstandigheden van die aard kunnen zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven van de verzoekende partij betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verengen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven van de verzoekende partij uitmaken of een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om persoonlijke bewijzen te leveren dat haar leven in Venezuela in gevaar zou zijn, en dat de door de verzoekende partij geuite vrees werd onderzocht in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag die door het Commissariaat-generaal werd afgewezen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen opnieuw de betekenis van de notie 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet verengt heeft, net zoals hierboven werd besproken. De verwerende partij maakt met haar repliek dan ook niet aannemelijk dat bovenstaand betoog van de <verzoekende partij onterecht zou zijn." (aanduidingen van de verzoekers)

Op deze manier verwacht de verweerder het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 met de voorwaarden voor internationale bescherming.

In de plaats hiervan had de bestreden beslissing een beoordeling moeten maken van de omstandigheden in Cali die specifieke moeilijkheden inhouden voor de verzoekers om hun aanvraag veilig in Colombia in te dienen. De verweerder heeft dit niet gedaan.

Door deze dubbelzinnige motivering schendt de bestreden beslissing de artikelen 9bis, 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2.2. Verzoekers richten hun kritiek tegen het volgende motief:

“Betrokkenen verwijzen nog naar de uitzonderlijk slechte situatie en het uitzonderlijk gewelddadig karakter van de situatie in de stad Cali. Echter, voor wat betreft de situatie in Cali voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens hun asielprocedure in het kader van de vraag tot subsidiaire bescherming werd onderzocht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”

Zij wijzen op de veiligheidssituatie in hun herkomststad Cali en menen dat de motivering van de verwerende partij met betrekking tot dit element feitelijk verkeerd is.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers het motief met betrekking tot de situatie in hun land van herkomst slechts gedeeltelijk hebben geciteerd. Zij gaan immers volledig voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing:

“Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet noodzakelijkerwijze dienen terug te keren naar Cali. Er wordt aan betrokkenen enkel gevraagd om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade in hun land van herkomst. Deze Belgische ambassade is gelegen in Bogota. Betrokkenen tonen niet aan dat zij niet tijdelijk in Bogota zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.”

Nu verzoekers dit motief volstrekt ongemoeid laten en zij dus niet aantonen dat het kennelijk onredelijk is, of fout, om te stellen dat zij niet tijdelijk in Bogota zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over hun aanvraag, vormt dit motief een determinerend antwoord op de vraag of de situatie in Cali een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken en dus een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan, *quod non*. In die zin is de argumentatie van verzoekers over de relatie tussen elementen die worden aangehaald in het kader van een procedure tot internationale bescherming enerzijds en in het kader van de buitengewone omstandigheden zoals die moeten worden aangetoond bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet dienstig en moet er dus niet op worden ingegaan.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Het derde middel is *“genomen uit de schending van: de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Het wordt uiteengezet als volgt:

“Eerste onderdeel

Met betrekking tot de sociale relaties van de verzoekers, leest de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Voor wat betreft de bewering dat betrokken in België een aanzienlijk sociaal netwerk hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die een terugkeer naar hun land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van liet grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. ” (aanduiding door de verzoekers)

De verweerder verwerpt het argument van de sociale integratie met de eenvoudige vaststelling dat er geen sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of een dermate hechte band die een terugkeer naar Colombia onmogelijk zou maken.

Opnieuw vereist de verweerder een bewijs van de onmogelijkheid van een terugkeer. Ook op dit punt schendt de motivering dus artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, aangezien buitengewone omstandigheden eveneens de omstandigheden omvatten die een terugkeer bijzonder moeilijk maken.

Voorts gebruikt de bestreden beslissing op dit punt een irrelevant criterium door te stellen dat een tijdelijke verwijdering "geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt". Dit betreft immers een voorwaarde voor de schorsing van de bestreden beslissingen conform artikel 39/82, §2 van de wet van 15.12.1980, en is aldus geen vereiste voor een bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Op deze manier is de eerste bestreden beslissing verwarrend, wat een schending inhoudt van artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel

Met betrekking tot de overige elementen die wijzen op de succesvolle integratie van de verzoekers, in het bijzonder de eerdere tewerkstelling, de kennis van het Frans en de wil om te werken, stelt de eerste bestreden beslissing het volgende:

"De overige aangehaalde elementen van integratie (dat betrokkenen respectievelijk sinds 2017, 2018, en 2019 in België verblijven, dat zij Franse les volgen en dat zij werkwilbig zijn) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. "

Hiermee miskent de verweerder het feit dat elementen die duiden op een integratie in België wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

De exhaustieve lijst van artikel 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 sluit deze elementen immers niet uit:

"§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 4S/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk [met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan];

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

De bestreden beslissing schendt aldus de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, alsook de algemene zorgvuldigheidsplicht."

Het vierde middel is "genomen uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens" en wordt als volgt uiteengezet:

"Door geen rekening te houden met het privéleven dat de verzoekers opgebouwd hebben in België, miskennen de tweede en derde bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van Mens heeft in zijn arrest C. c. Belgique van 07.08.1996 het volgende geoordeeld:

« [U]ne vie privée au sens de l'article S [...] englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec scs semblables, i/ compris dans le domaine professionnel et commercial. »

Zowel de heer L.E.M.G. als mevrouw J.M.G. hebben in België, onder meer door middel van hun professionele activiteiten tijdens de asielprocedure, een sociaal leven opgebouwd in België dat beschermd wordt door het recht op een privéleven uit artikel 8 van het EVRM.

De bevelen om het grondgebied te verlaten vormen een inmenging in de uitoefening van dit recht door de verzoekers.

Geen enkele bestreden beslissing brengt de succesvolle integratie van de verzoekers in rekening door middel van een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Bij gebrek aan een dergelijke afweging, schenden de tweede en derde bestreden beslissingen artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”

2.3.2. Het derde en vierde middelonderdeel worden samen beoordeeld.

Verzoekers beroepen zich in hun derde middel op hun succesvolle integratie in België als buitengewone omstandigheid. Deze argumentatie van verzoekers over hun privéleven kan niet los worden gezien van hun middel dat is gestoeld op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoekers voeren immers in het kader van dat middel aan dat er sprake is van een inmenging in hun privéleven en dat er geen proportionaliteitstoets is gebeurd.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers moeten derhalve aantonen dat daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht. Dat kan, wanneer een terugkeer om de vereiste machtiging aan te vragen in hun specifieke geval zou leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26

juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Voorts merkt de Raad op dat het *in casu* gaat om een eerste toelating en er bijgevolg geen sprake kan zijn van inmenging in het privéleven van verzoekers, zoals gewaarborgd door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers kunnen zich hier niet dienstig op beroepen.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen risico op de schending van deze bepaling hadden aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf; wél hadden zij gewezen op hun integratie, doch niet als zijnde een buitengewone omstandigheid, maar wel een reden tot regularisatie. Hiermee hebben zij in wezen het standpunt van de verwerende partij, met name dat elementen die raken aan de integratie van de aanvrager, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet de ontvankelijkheid ervan, bevestigd.

Wat er ook van zij: de verwerende partij is alsnog nagegaan of de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf aldaar in de weg staan. Zij heeft daarover gemotiveerd dat, wat het schoolgaan van het kind betreft, niet is aangetoond dat (aangepaste) scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Wat betreft de verwijzing naar eerdere tewerkstelling wordt gesteld dat sedert het afsluiten van de asielpprocedure op 23 juni 2020 de toestemming om arbeid te verrichten is vervallen. Deze motieven worden niet betwist door verzoekers.

Wat de verwijzing naar het sociaal netwerk betreft wordt gesteld dat *“betrokkenen niet aantonen dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die een terugkeer naar hun land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zou maken. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Verzoekers stellen hierover dat de verwerende partij het begrip buitengewone omstandigheden enerzijds beperkt door te vereisen dat zij aantonen dat het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar Colombia en anderzijds een irrelevant criterium gebruikt, met name dat er geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel is.

De Raad gaat na of dit standpunt van de verwerende partij in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan de rechtspraak van het EHRM volgens dewelke Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoekers moeten dus aantonen dat daar in hun geval anders over moet worden gedacht, omdat er sprake is van een dermate hechtheid of afhankelijkheid in hun sociale relaties dat zelfs in het geval van een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is. Zij blijven daartoe echter in gebreke. In de mate dat zij verwijzen naar hun professionele activiteiten tijdens de asielpprocedure tonen zij niet aan dat het standpunt van de verwerende partij dat zij sedert 23 juni 2020 niet langer de toestemming hebben om arbeid te verrichten niet correct zou zijn, en evenmin maken zij aannemelijk hoe een niet-actuele tewerkstelling een tijdelijke terugkeer in de weg zou kunnen staan. In die optiek kan niet anders dan worden besloten dat hun argument over de vermeende beperking van het begrip buitengewone omstandigheden omwille van de verwijzing naar het woord “onmogelijk” en het begrip “ernstig en moeilijk te herstellen nadeel”, niet meer dan een semantische discussie is waarmee verzoekers niet aantonen dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat zij met de verwijzing naar de elementen van integratie, met name de eerdere tewerkstelling, de kennis van het Frans en de wil om te werken volstaan geen buitengewone omstandigheden aantonen. Het loutere feit overigens dat artikel 9*bis*, §2 van de Vreemdelingenwet deze elementen niet uitsluit, impliceert niet dat ze in het voorliggende dossier automatisch wel als een buitengewone omstandigheid moeten worden beschouwd.

Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij op onwettige of onzorgvuldige wijze tot de vaststelling is gekomen dat de elementen betreffende hun integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, en evenmin dat een terugkeer in hunnen hoofde een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

2.3.3. Het derde middel en vierde middel kunnen niet worden aangenomen.

2.4.1. Het vijfde middel is “van openbare orde, genomen uit de schending van: artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen; artikelen 2 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikelen 2 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Het wordt uiteengezet als volgt:

“De klimaatverandering is een realiteit waarvan de gevolgen zich steeds duidelijker manifesteren. Wetenschappelijke publicaties, zoals de rapporten van de Intergouvernementele Werkgroep inzake Klimaatverandering (1PCC) beamen reeds geruime tijd de urgentie van de situatie. De Belgische federale site voor betrouwbare informatie over klimaatverandering (www.klimaat.be) vat de meest recente publicatie van het IPCC als volgt samen:

De staat van het klimaatsysteem

De invloed van de mens op het klimaatsysteem is wetenschappelijk vast gesteld: deze komt tot uiting in snelle en grootschalige veranderingen in diverse componenten van het klimaatsysteem (atmosfeer, oceanen, cn/osfeer, biosfeer), die een impact hebben op de extreme weersomstandigheden. De omvang van de recente veranderingen in het klimaatsysteem als geheel en de huidige toestand van vele aspecten ervan zijn ongekend in de afgelopen eeuwen tot millennia. Alle regio's van de wereld ondervinden nu al de gevolgen van de klimaatverandering. Veel gevolgen van de huidige klimaatverandering zijn onomkeerbaar voor een periode van honderden of duizenden jaren, in het bijzonder wat de oceanen, de ijskappen en het zeeniveau betreft. Toekomstige evoluties

De opwarming zal tegen 2050 volgens alle in rekening genomen scenario's toenemen en zal in de loop van de 21ste eeuw meer dan 1,5°C en 2°C bedragen, tenzij de uitstoot van CO₂ en andere broeikasgassen in de komende decennia aanzienlijk wordt verminderd. De gevolgen zullen zijn: o een toename van verschillende veranderingen in het klimaatsysteem, waaronder een toename van de frequentie en van de intensiteit van hittegolven, hevige neerslag, droogte en het afsmelten van het pakij op de Noordpool, het sneeuwdek en de permafrost; o toegenomen veranderingen in de hydrologische cyclus (b.v. variabiliteit tussen jaren of intensiteit van extreme gebeurtenissen zoals droogtes en overstromingen). In de scenario's met stijgende CO₂-uitstoot zal de snelheid van toename van CO₂ in de atmosfeer <verhogen omdat de koolstofputten in de oceanen en op aarde (die momenteel een deel van de CO₂ uit de atmosfeer absorberen) minder effectief worden. Veranderingen in verschillende klimaatfactoren die effecten veroorzaken, zouden bij een opwarming van 2°C wijder <verbreid zijn dan bij een opwarming van 1,5°C en bij een sterkere opwarming zelfs nog wijder verbreid of uitgesprokener.

Hoe de klimaatverandering beperken?

Om de opwarming van de aarde op een bepaald niveau te beperken, moeten we minstens de netto CO₂-uitstoot tot nul herleiden.

Ook de uitstoot van andere broeikasgassen moet sterk worden teruggedrongen. Met name een sterke, snelle en volgehouden vermindering van de uitstoot van methaan (CH₄) zou de opwarming compenseren die gepaard gaat met een vermindering van de aërosolproducerende luchtverontreinigende stoffen, en zou de luchtkwaliteit verbeteren.

Een drastische vermindering van de uitstoot van CO₂ en andere broeikasgassen zal op korte termijn (enkele jaren) aanzienlijke gevolgen hebben voor de samenstelling van de atmosfeer en de luchtkwaliteit. Pas na ongeveer 20 jaar zullen we wetenschappelijk kunnen bewijzen dat het effect van deze verlaagde uitstoot op de oppervlaktetemperaturen wereldwijd niet toe te schrijven is aan de natuurlijke variabiliteit, en na langere perioden voor vele andere factoren die het klimaatsysteem beïnvloeden.

Sommige verschijnselen met een waarschijnlijkheid maar die tot veel grotere regionale of mondiale verstoringen kunnen leiden, kunnen niet worden uitgesloten en moeten bij de risicobeoordeling in rekening worden gebracht.

De verzoeker heeft geen kennis van enige uitspraak van Uw Raad over de effecten van de klimaatverandering op de wettelijkheid van de beslissingen van de verweerder. Gelet op de ernst van de huidige stand van zaken dringt een debat zich echter op.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft zich wel al uitgesproken over de kwestie. De eerste gids met betrekking tot rechtspraak van het EHRM inzake milieu, geüpdatet op 31.08.2021, geeft aan dat uit onder meer artikelen 2 en 8 van het EVRM positieve en negatieve verplichtingen voortvloeien voor de Staat om een gezonde leefomgeving te waarborgen.

Zo heeft het EHRM in het kader van artikel 2 van het EVRM het volgende geoordeeld:

« '128. La Cour réaffirme que l'article 2 ne concerne pas exclusivement les cas de mort d'homme résultant de l'usage de la force par des agents de l'Etat mais implique aussi, dans la première phrase de son premier paragraphe, l'obligation positive pour les Etats de prendre toutes les mesures nécessaires à la protection de la vie des personnes relevant de leur juridiction (voir, par exemple, L.C.B. c. Royaume-Uni, 9 juin 1998, § 36, Recueil 1998-111, et Paul et Audrey Edwards c. Royaume-Uni, no 46477/99, § 54, CEDH 2002-11).

(...) 131. Le devoir, pour l'Etat, de sauvegarder la vie des personnes relevant de sa juridiction a été interprété de façon à i/ inclure les volets matériel et procédural et notamment l'obligation positive d'adopter des mesures réglementaires et d'informer le public de manière adéquate de toute situation pouvant mettre la vie en danger ainsi que d'assurer que toutes les circonstances des décès ainsi survenus feront l'objet d'une enquête judiciaire (Oneryildiz, précité, §§ 89- 118). »

In het kader van artikel 8 EVRM oordeelde het Hof in de zaak Guerra e.a. t. Italië als volgt:

« si l'article 8 a essentiellement pour objet de prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il ne se contente pas d'astreindre l'Etat à s'abstenir de pareilles ingérences : à cet engagement plutôt négatif peuvent s'ajouter des obligations positives inhérentes à un respect effectif de la vie privée ou familiale (arrêt Aire y c. Irlande du 9 octobre 1979, série A n° 32, p. 17, § 32).

En l'occurrence, il suffit de rechercher si les autorités nationales ont pris les mesures nécessaires pour assurer la protection effective du droit des intéressés au respect de leur vie privée et familiale garanti par l'article 8 (arrêt Lopez Ostra c. Espagne du 9 décembre 1994, série A n° 303-C, p. 55, § 55). »

Bij een onderzoek van de verplichtingen die op de Staat rusten, heeft het EHRM nog het volgende opgemerkt:

« s'il ne lui appartient pas de déterminer précisément les mesures qu'il aurait fallu prendre en l'espèce pour réduire plus efficacement le niveau de la pollution, il lui incombe sans conteste de rechercher si les autorités nationales ont abordé la question avec la diligence voulue et si elles ont pris en considération l'ensemble des intérêts concurrents. A ce propos, la Cour rappelle qu'il revient à l'Etat de justifier par des éléments précis et circonstanciés les situations dans lesquelles certains individus se trouvent devoir supporter de lourdes charges au nom de l'intérêt de la société. »

Meer concreet heeft in juni 2021 ook de rechtbank van eerste aanleg van Brussel bevestigd dat artikelen 2 en 8 EVRM de verweerder verplichten om de uitstoot van broeikasgassen te reduceren:

« En l'état actuel de la science climatique tel que brièvement évoqué ci-dessus, il n'est plus permis de douter de l'existence d'une menace réelle de changement climatique dangereux ayant un effet néfaste direct sur la vie quotidienne des générations actuelle et future des habitants de la Belgique. Les risques non purement hypothétiques de l'élévation du niveau de la mer du Nord ou de l'augmentation des problèmes de santé se sont des exemples.

La dimension mondiale de la problématique du réchauffement climatique dangereux ne soustrait pas les pouvoirs publics belges à leur obligation pré-décrite découlant des articles 2 et 8 de la CEDH. Le tribunal rejoint à cet égard le point de vue de la Cour suprême des Pays-Bas dans l'affaire Urgenda.

C'est dès lors à juste titre qu'en l'espèce, les parties demanderesse soutiennent que les articles 2 et 8 de la CEDH imposent au pouvoirs publics une obligation positive de prendre les mesures nécessaires

pour réparer et prévenir les conséquences néfastes du réchauffement climatique dangereux sur leur vie et leur vie privée et familiale.

Les mesures appropriées peuvent être de deux ordres : soit des mesures dites de mitigation qui visent à empêcher le danger se matérialiser, soit des mesures dites d'adaptation qui visent à amortir ou atténuer ses effets. Les mesures de réduction des émissions de GES sont de mesures de mitigation, tandis que les mesures de protection du territoire la montée du niveau des mers sont un exemple de mesures d'adaptation. » (...)

Artikelen 2 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU vormen de evenknie van deze bepalingen uit het EVRM. Vermits artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 de omzetting vormt van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG, moet de verweerder dit artikel interpreteren in het licht van het Handvest van de Grondrechten van de EU. De bevelen om het grondgebied te verlaten vormen een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, lid 4 van dezelfde richtlijn. Ook bij de toepassing van dit artikel dient de verweerder dus rekening te houden met het Handvest.

Als leden van de mensheid mogen de verzoekers zich bijgevolg beroepen op het recht tot leven en het recht op een privé- en gezinsleven in een gezonde leefomgeving. Op dit punt valt het belang van de verzoekers overigens volledig samen met het algemeen belang. Als het op klimaat aankomt, deelt iedereen hetzelfde lot, en kan eenieder zich beroepen op het recht op leven en het recht op een privé- en gezinsleven.

De Belgische Staat schendt deze rechten indien zij aan de verweerdere maatregelen oplegt die indruisen tegen de aanbevelingen van het 1PCC om de klimaatverandering te beperken. De vereiste om de aanvraag tot regularisatie in te dienen in het land van herkomst, is een dergelijke maatregel. Een enkele vlucht van Brussel naar Bogota voor zes personen zou immers een uitstoot van 8,6 ton CO2 impliceren (stuk 7) - een hoeveelheid die nog eens verdubbeld wordt in de hypothese van een succesvolle aanvraag.

Het zijn de verzoekers, de samenleving en de toekomstige generaties die de lasten zullen dragen van een strikte, louter formalistische interpretatie van de wet die geen rekening houdt met de kritieke klimaattoestand anno 2021.

Door te volharden in de overtuiging dat de klimaatverandering geen bijzondere omstandigheid vormt, schendt de verweerder artikel 9b is van de wet van 15.12.1980, artikelen 2 en 8 van het EVRM, artikelen 2 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, alsook de algemene zorgvuldigheidsplicht."

2.4.2. De Raad stelt in eerste instantie vast, wat betreft de aangehaalde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers het argument van de klimaatverandering en de invloed van een vliegreis op het klimaat niet hebben aangehaald in hun aanvraag. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten om hiermee geen rekening te hebben gehouden. Wat er ook van zij: de Raad wijst erop dat de wetgever in het kader van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet heeft bepaald dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in de regel moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en dat slechts in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Dit wetgevend kader impliceert dus dat, wanneer de vreemdeling er niet in slaagt om buitengewone omstandigheden aan te tonen, zoals thans het geval is, hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen.

Verzoekers wijzen op de CO2-uitstoot van de vluchten die zij zouden moeten nemen om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in hun land van herkomst. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een element dat het voor hen persoonlijk bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken om hun aanvraag in te dienen in hun land van herkomst. In de mate, verder, dat zij betogen dat zij *"als leden van de mensheid [...] zich [...] mogen beroepen op het recht tot leven en het recht op een privé- en het recht op een privé- en gezinsleven in een gezonde leefomgeving."*

Zij kunnen daarmee echter niet verhullen dat het middel niet anders kan worden gelezen dan als wettigheidskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

2.4.3. Het vijfde middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS